

3) *Способность и дарованіе.* — Първата отъ тѣзи думы са простира на цѣло, а втората — на части. Сичкытъ хѳра имать способности, ако и неравны; но *дарованіе* са намѣрва, само въ нѣкои други. Человѣкъ има *способность* да говори, а не *дарованіе*, и тѣзи *способность* у него са нарича *даръ слова*; защото езикътъ ѳ принадлежностъ на сичкытъ хѳра, а не исклучителенъ даръ на нѣкого отъ тѣхъ (исклучавать са обаче глухонѣмытъ). И *способность* къмъ нѣщо са придобыва съ ученіето, съ опытъ; но *дарованіето* бива врожденно у человѣка.

4) *Положеніе и състояніе.* — Едното показва дѣйствиѳ скоропреходяще и случайно въ пространството, а второто — продължително, и обыкновенно дѣйствиѳ на времето. Ний казвамы: *състояніето* на здравіето му, а не *положеніето*; наопаки пакъ думамы — злочестото *положеніе* на еди-коя челядь, а не *състояніето* ѳ. Съ други думы: спромахътъ, който днесъ са намѣрва въ жалостно *положеніе*, утрѣ може да стигне въ завидно *състояніе*.

Бѣльмека. — Отъ тѣзи примѣры прилѣжателнытъ ученицы, ръководены, ще си обяснѣтъ самы синонимытъ: *щастіе* и *благополучіе*, *признателностъ* и *благодарностъ*, *пѣкъ* и *пѣтека* и др.

II. Художественны условія на слога.

Музыкалностъ и изобразителностъ на слога. — Художественната страна на рѣчта изысква *музыкалностъ* и *изобразителностъ* — Музыкалността или благозвучіето на слсга състои въ стройното хармоническо съединеніе на думытъ и предложеніята, тѣй щото рѣчта да бѣде пріятна на слуха. На пр. ако кажемъ: *при прѣкарваніето на времето въ забавки, забравятъ са длѣжноститѣ*, —